

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi S. B. – P.

przy udziale B. Spółki Akcyjnej

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego z dnia 4 marca 2005r., sygn. akt [...],

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 czerwca 2009 r.,

zażalenia skarżącej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 16 października 2007 r., sygn. akt [...],

- 1) odrzuca zażalenie na postanowienie odrzucające wnioski o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia (pkt. 3 sentencji zaskarżonego postanowienia), a w pozostałym zakresie (punkty 2 i 4 sentencji zaskarżonego postanowienia) oddala zażalenie;
- 2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego na rzecz adw. M.W. kwotę 3600zł (trzy tysiące sześćset złotych) podwyższoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, tytułem pomocy prawnej świadczonej zażalającej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 16 października 2007 r. Sąd Apelacyjny – w części zaskarżonej zażaleniem, tj. w pkt 2, 3 i 4 - a) odrzucił zażalenie powódki z dnia 27 czerwca 2007 r., b) odrzucił wniosek powódki o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 14 grudnia 2005 r., c) odrzucił zażalenie powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 14 grudnia 2005 r.

Rozstrzygnięcie wskazane wyżej pod literą a) uzasadnił Sąd Apelacyjny brakiem zdolności postulacyjnej strony do osobistego sporządzenia zażalenia wobec wymogu z art. 87¹ §1 k.p.c., który to brak skutkowało odrzuceniem osobiście sporządzonego zażalenia. Odrzucenie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia (lit. b), orzeczone na mocy art. 169 § 1 k.p.c. i art. 171 k.p.c., uzasadniono uchybieniem terminu do jego złożenia, ponieważ działający wcześniej pełnomocnik powódki z urzędu nie wykazywał się bezczynnością, lecz podejmował czynności, które uznawał za stosowne, rezygnując m.in. ze złożenia takiego wniosku. Natomiast odrzucenie zażalenia wniesionego przez profesjonalnego pełnomocnika (rozstrzygnięcie wskazane wyżej pod lit. c) uzasadnił Sąd Apelacyjny uchybieniem terminu do jego wniesienia, które to zażalenie powinno być wniesione do dnia 9 stycznia 2006 r. wobec odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu do jego wniesienia.

Zażalenie powódki zaskarża postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 16 października 2007 r. w punktach 2), 3) i 4), a więc w zakresie wyżej wskazanych rozstrzygnięć. Żaląca wywodzi, że termin do złożenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia powinien być liczony od dnia ustania przyczyny uchybienia temu terminowi, a nie od wskazanego przez Sąd terminu 9 stycznia 2006 r. Nadto zdaniem skarżącej odrzucenie obu zażaleń nastąpiło z powodu braku zdolności postulacyjnej, a nie z powodu upływu terminu do ich wniesienia, a było to nieprawidłowe, skoro stronie przysługuje już na tym etapie prawo złożenia zażalenia na postanowienie odrzucające wniosek o przywrócenie terminu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z mocy art. 394¹ § 2 k.p.c. niedopuszczalne jest zażalenie do Sądu Najwyższego na postanowienie Sądu drugiej instancji, które nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, z wyjątkami wskazanymi w wymienionym przepisie. Postanowienie Sądu Apelacyjnego odrzucające wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia (pkt 3 sentencji zaskarżonego postanowienia) nie jest postanowieniem sądu drugiej instancji kończącym postępowanie w sprawie, ponieważ taki charakter ma dopiero postanowienie odrzucające spóźniony środek zaskarżenia w następstwie braku powodzenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia tego środka zaskarżenia. Skoro więc postanowienie zawarte w pkt 3) sentencji postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 16 października 2007 r. nie jest postanowieniem sądu drugiej instancji kończącym postępowanie w sprawie, to nie przysługuje na nie zażalenie do Sądu Najwyższego z mocy art. 394¹ § 2 k.p.c. W konsekwencji wniesione na nie zażalenie jako niedopuszczalne podlegało odrzuceniu na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c., wyłączając zatem potrzebę dokonywania przez Sąd Najwyższy merytorycznej oceny zarzutów zażalenia co do uchybienia terminowi do wniesienia odrzuconego wniosku.

Merytorycznie bezzasadne okazało się natomiast zażalenie w części zaskarżającej rozstrzygnięcia zawarte w punktach 2 i 4 sentencji zaskarżonego postanowienia, a mianowicie odrzucające zażalenia powódki. Chybione w części okazało się uzasadnienie zarzutu zażalenia jakoby odrzucenie obu zażaleń nastąpiło z powodu braku zdolności postulacyjnej żalącej, a nie wskutek uchybienia terminowi do wniesienia zażalenia. Brak zdolności postulacyjnej żalącej był wyłącznie przyczyną odrzucenia zażalenia z dnia 27 czerwca 2007 r. wniesionego osobiście przez powódkę. Trafnie uznał Sąd Apelacyjny, że zażalenie to, jako dotknięte wskazanym brakiem nieusuwalnym, podlegało odrzuceniu, bez względu na podnoszone w rozpoznawanym obecnie zażaleniu przyczyny samodzielnego działania powódki w określonym momencie postępowania.

Natomiast błędnie wywodzi żaląca, że odrzucenie zażalenia powódki, orzeczone w pkt 4) sentencji zaskarżonego postanowienia, nastąpiło również z powodu braku zdolności postulacyjnej, a nie wskutek upływu terminu do jego wniesienia. Taki zarzut nie znajduje żadnego potwierdzenia w uzasadnieniu

zaskarżonego postanowienia, skoro Sąd Apelacyjny wyraźnie wywodzi o odrzuceniu zażalenia złożonego przez pełnomocnika powódki, co znajduje potwierdzenie w aktach, w których na 139 zalega odrzucone obecnie w pkt 4 sentencji zażalenie sporządzone 19 września 2007 r. przez profesjonalnego pełnomocnika z urzędu. Odrzucenie tego zażalenia nastąpiło wskutek uchybienia końcowemu terminowi do jego wniesienia, prawidłowo określonego przez Sąd Apelacyjny datą 9 stycznia 2006 r., a to wobec konsekwencji prawnych odrzucenia wniosku powódki o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia.

W tym stanie rzeczy rozpoznawane zażalenie podlegało oddaleniu w pozostałym zakresie, tj. w części zaskarżającej pkt 2 i 4 sentencji zaskarżonego postanowienia, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 39 4¹ § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie § 19 i § 20 w zw. z § 13 ust. 2 pkt 2, § ust. 3 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).